

Amarant

dienstverlening aan
mensen met een handicap

op koers

Taartenzo

**“Onze appeltaarten
zijn de beste”**

Bij Taartenzo in Etten-Leur is het een drukke van belang. In de winkel worden klanten geholpen en de verschillende afdelingen banket, brood en traiteur (maaltijden) doen hun best om alle bestellingen bij te benen en daarnaast ook nieuwe producten te ontwikkelen. Zo kwamen de broodbakkers pas geleden met het ‘broodje zuurkool’: een winterse snack van een stokbroodje gevuld met warme worst en zuurkool. Het broodje zuurkool is misschien nog even wennen, maar alle andere producten vinden gretig aftrek in de regio Etten-Leur.

6

Erwin, Annemarie en Angelique helpen de klanten in de winkel

De winkel met daarachter de afdelingen banket, brood en traiteur is sinds november 2001 gehuisvest naast de basisschool aan de Lambertusstraat in het centrum van Etten-Leur. Dat is een prima locatie; er is altijd aanloop. De twee voormalige bakkerijen van de oude dagcentra Princenhage en Liesbos zijn in dit nieuwe bakkerijbedrijf samengevoegd en in totaal werken er 32 cliënten/deelnemers. Zij worden weer begeleid door een team van tien tot twaalf begeleiders. Een van hen, Peter, is professioneel bakker; de anderen hebben gaandeweg ervaring opgedaan met bakken en vooral met het kiezen en voorbereiden van werkzaamheden die zo zelfstandig mogelijk uitgevoerd kunnen worden door de deelnemers. “Zelfstandig je werk doen; dat is een belangrijke doelstelling bij Taartenzo”, vertelt Els van Hees. “Het voordeel is dat we vrijwel alle bakwerkzaamheden kunnen opdelen in kleine stukjes. Dennis schilt bijvoorbeeld de appels voor onze befaamde appeltaarten. Dat doet hij heel goed en met veel plezier. Misschien zou hij ook de afbakwerkzaamheden kunnen doen, maar daar zou hij altijd hulp bij nodig hebben. Voor Dennis is het veel fijner om zelfstandig te kunnen werken.” Collega Marian Schoenmakers vult aan: “Zo lang ieder hier maar het gevoel heeft dat hij of zij bijdraagt aan het eindproduct. Dat gevoel is er wel; we zijn allemaal trots op onze taarten, broodjes, soepen, pizza’s en andere producten.”

Goede naam

In de winkel reikt het verkopend personeel de bestellingen vol zelfvertrouwen over de toonbank. Erwin werkt iedere dinsdag en donderdag in de winkel en het verkopen zit hem in het bloed. “De appeltaart hier is de beste van Etten-Leur en de worstenbroodjes zijn ook niet mis”, aldus Erwin. “We hebben veel vaste klanten die iedere week hun bestelling komen doen. Maar we hebben ook gewoon losse verkoop. Vorig jaar hadden we een open dag hier en konden de mensen ook op de afdelingen kijken. De appeltaarten vlogen eruit!” Erwin vertelt dat hij altijd met twee of drie collega’s in de winkel is. “Als het rustig is, kunnen we bestellingen voorbereiden, dozen vouwen voor de taarten of brood vast snij-

den. Donderdag en vrijdag zijn de drukke dagen. Dan moet je wel een beetje tegen stress kunnen”, aldus Erwin. Collega Annemarie vult aan: “Op vrijdag is het hard werken; dan kun je bijna geen pauze houden.” Maar die drukte heeft absoluut ook goeie kanten vindt Annemarie: “de omzet vind ik het leukst!”

Af en toe komen er ‘lastige’ klanten. “We hebben wel eens moeilijke klanten”, vertelt Annemarie, “bijvoorbeeld een mevrouw met dementie. Die vergeet iedere keer dat ze al heeft besteld. Of mensen die hun bestelling veranderen als je het al hebt opgeschreven.” “Maar we blijven altijd vriendelijk”, valt Erwin in. “we hebben een goeie naam in Etten-Leur en dat willen we zo houden.”

Gekleurde snijplanken

Op de traiteurafdeling is Pieternel druk bezig met het snijden van winterwortelen voor de hartige taart. “Ik maak drie taarten per dag”, aldus Pieternel, “Je kunt hier fijn zelfstandig werken en dat bevalt me goed. Dit is een rustige afdeling en dan kun je geconcentreerd werken. Je moet altijd een petje op en een schort aan voor de hygiëne en we hebben snijplanken in verschillende kleuren. Geel is voor vlees, rood voor vis en groen voor groente.” Pieternel kan in haar eentje een hele hartige taart maken, maar er werken ook mensen op de afdeling die gespecialiseerd zijn in deeltaken. “Anton is onze vaste groentesnijder”, aldus Pieternel, “dat doet ie goed.”

Wassen en strijken

Iedereen die werkt bij Taartenzo weet dat het erg belangrijk is om hygiënisch te werken en alles netjes schoon te houden. Alle werkers op de bakafdelingen dragen bakkerskleding en waar dat nodig is, wordt er ook een petje gedragen. Het winkelpersoneel draagt herkenbare gele sweaters en houdt de winkel zelf helemaal schoon. “We krijgen net als ieder ander bakkersbedrijf controles van de Keuringsdienst van Waren”, vertelt begeleider Marian. “Ieder houdt de eigen afdeling schoon en de huishoudelijke dienst springt bij op alle afdelingen.” “We hebben het druk”, vertelt Pierre van de huishoudelijke dienst,

1

In dit nummer o.a.

Bijzondere zorgvragen blijven herkennen
Woonwensen van cliënten
Kerstvieringen bij Amarant
Column

“wij poetsen alles en houden alles bij. Ik vul bijvoorbeeld ook het wc-papier overall bij.” Bij de huishoudelijke dienst wordt ook alle bedrijfskleding gewassen. Ellie heeft er een dagtaak aan. Iedere ochtend haalt zij de vuile was op, sorteert de kleding en de handdoeken en doet de was in de machines die in een speciaal was- en strijkkamertje staan. “Niet te veel waspoeder”, legt Ellie uit, “en als de was uit de droger komt, gaat ie naar Claudia. Die strijkt alles.”

Bakkers werken samen

Voor, in de bakkerij, staat Niels op zijn vaste plek bij de meng- en kneedmachines. Op de vraag wat hij zoal doet, vertelt Niels met glimmende ogen dat hij altijd zelf de machines bedient. Niels weet precies wat hij moet doen met de verschillende soorten deeg. Natuurlijk kan hij terugvallen op bakker Peter. “Hier in de bakkerij werken we echt als een team,” vertelt Peter. “Allemaal zijn we met hetzelfde product bezig en we móeten ook samenwerken om de broden, broodjes en specifieke seizoensgebonden producten bijtijds klaar te hebben voor verkoop in de winkel. We werken altijd een dag vooruit: deeg wat vandaag klaargemaakt wordt, gaat voor de nacht in de koeling en wordt de daaropvolgende dag afgebakken. De ‘kast’ en de koeling behoren overigens tot de

‘afdeling’ van Roger. Hij weet alles van afbakken en gekoeld bewaren. En zo heeft ieder in de bakkerij zijn eigen specialisme.

Slagroom in het koele kamertje

Achter in het gebouw is de banketbakkerij. Simon komt vertellen dat hier de bekende appeltaarten worden gemaakt. En inderdaad, er wordt volop appels geschild en er staan taarten in verschillende stadia van afwerking. In een apart koel kamertje wordt slagroom gespoten. Riet is er inmiddels heel bedreven in. Zij kan de machine zelf bedienen en weet prachtige toefjes, strepen en andere slagroomfiguren te produceren. “Vaak doen is belangrijk”, legt Riet uit. “Ik heb nu een slagroomtaart gespoten en begin dadelijk aan de cijfertaart. De versiering op de slagroom, met chocolaatjes enzo verzin ik zelf. We maken hier eigenlijk van alles: behalve slagroomtaart en cijfertaarten (taart in de vorm van een cijfer met lagen van cake en slagroom) ook gebakjes, Bossche bollen en progres. “ Riet doet het werk met zichtbaar plezier. “Ik ben al zestig jaar”, vertelt Riet, “maar ik blijf nog niet thuis. Langzaam aan ga ik afbouwen.”

Overzichtelijke werkeenheden

Om 12.00 uur in de middag wordt er gezamenlijk geluncht in de kantine achterin het gebouw. Alle deelnemers

en begeleiders eten hier, behalve het winkelpersoneel. De winkel is immers gewoon open en dus eet het personeel in een zijkamer bij de winkel.

In het kantoor van de begeleiders neemt Marian even tijd om op de computer de administratie bij te werken. Ondertussen legt zij uit hoe Taartenzo reilt en zeilt: “producten van Taartenzo moeten goed te maken zijn door de mensen zelf. Dat is heel belangrijk. Gelukkig heeft onze bakker Peter leuke en creatieve ideeën die goed uitvoerbaar zijn.

Veel mensen hier hebben deeltaken, zoals bijvoorbeeld appels schillen, aan de deegmachine werken of anders. Maar iedereen krijgt de gelegenheid om verder te leren. Mensen kunnen wisselen van afdeling en je ziet ook dat de meesten op z’n tijd graag iets nieuws leren. Dat geeft beweging op de verschillende afdelingen en dat is leuk.” Collega Els vult aan: “tegelijker-

tijd is iedere afdeling een eigen kleine werkeenheden, overzichtelijk en duidelijk. Ook dat is nodig. We draaien best goed; voor ons begeleiders is het belangrijk om de draagkracht van de verschillende afdelingen in de gaten te houden. We streven naar een goed evenwicht: bestellingen moeten ook binnen de normale werkuren van de afdelingen afgewerkt kunnen worden. Het is niet de bedoeling dat een te groot aantal bestellingen stress veroorzaakt. Veel mensen werken hier al best lang en af en toe stroomt er iemand door naar het vrije bedrijfsleven. Tegelijkertijd zijn wij weer leerbedrijf voor stagiaires van de Liduinaschool. Taartenzo wil mensen op zoveel mogelijk manieren een fijne werk- of leerplek bieden en dat lukt eigenlijk heel aardig.”

Ilse van Dongen

De winkel Taartenzo is iedere dinsdag tot en met vrijdag geopend van 10.00 tot 15.30 uur. Bij grotere hoeveelheden en/of bijvoorbeeld bestellingen voor de feestdagen is het verstandig om zeker een week van tevoren te bestellen. U vindt Taartenzo aan de Lambertusstraat 3a in Etten-Leur. Telefoon (076) 503 47 05.

Herindeling Districten

Onlangs heeft de Raad van Bestuur van Amarant besloten tot een wijziging van het aantal districten. Al langer was de Raad van Bestuur van mening dat, gekeken naar de omvang van de districten, er een evenwichtiger verdeling mogelijk moest zijn. Die omvang varieerde van 100 tot 250 fte’s (arbeidsuren) en voor samenwerkingspartners was de districtenindeling niet altijd even transparant.

Toen er een vacature kwam voor districtsmanager van het district Zundert/Rijsbergen (2), zag de RvB hierin een pragmatische aanleiding om enkele districten te herschikken. Het kleine district Baarle-Nassau/ Gilze-Rijen/Reeshof (4) zal als district verdwijnen. Voorzieningen uit dit district worden organisatorisch ondergebracht bij één van de drie omliggende districten, te weten district Tilburg-Noord (8), district Tilburg Centrum/Zuid (7) en district Goirle/Hilvarenbeek/Oisterwijk (9).

Uiteraard is zorgvuldig bekeken hoe de herindeling moest plaatsvinden en welke voorzieningen waar het beste konden aansluiten. Er is een herindeling gemaakt

waarbij beschikbaarheid van zorg, bereikbaarheid en effectieve bestuurbaarheid gewaarborgd zijn.

Voor cliënten die wonen en/of werken in voorzieningen binnen het district Baarle-Nassau/Gilze-Rijen/Reeshof, zal er in de dagelijkse praktijk niets veranderen. Begeleiders en clustermanagers blijven dezelfde. De enige veranderingen zullen zijn een andere districtsmanager en op termijn een medezeggenschap (districtscliëntenraad) die aansluit bij de nieuwe gebiedsindeling.

Organisatorisch heeft de herindeling voordelen, onder meer in het overleg met de gemeente Tilburg en andere maatschappelijke partners: de stad Tilburg is nu overzichtelijk opgedeeld in twee districten en het gebied ten zuiden van Tilburg vormt nu ook één district. En niet in de laatste plaats: de organisatie Amarant bespaart met deze herindeling ongeveer 100.000 euro op jaarbasis.

Bijzondere zorgvragen blijven herkennen

Tegen het einde van het jaar maken we de balans op: wat is er zoal gebeurd en wat ligt er in het verschiet?

Ronald Helder van de Raad van Bestuur van Amarant is positief over de voorbije periode: de organisatie van de dienstverlening in districten begint volop vruchten af te werpen. De toekomst biedt vooral kansen.

De mogelijke samenwerking met de Zorggroep West- en Midden-Brabant zal opgebouwd worden vanuit kracht.

Sinds 2004 kent Amarant een districtenstructuur en voor Ronald Helder is dat een gouden greep geweest: "De schaalgrootte is goed", aldus Ronald Helder, "ieder district kent ongeveer 250 cliënten en medewerkers.

De lijnen zijn kort, helder en herkenbaar, tot aan de Raad van Bestuur.

De verantwoordelijkheden liggen waar ze horen en medewerkers krijgen steeds beter op hun netvlies wat de zorgvragen zijn in hun district en welke dienstverlening dus nodig is.

Die dienstverlening kan ook per district andere accenten hebben. In die zin zijn de districten op onderdelen verschillend en dat is ook prima. Elk district heeft de ruimte om de zorg gestalte te geven zoals cliënten dat wensen. De organisatie Amarant geeft daarvoor de kaders."

Vermeldenswaardig is het feit dat Amarant in 2005 weer evenwicht in de exploitatie heeft kunnen realiseren. Ronald Helder: "We hebben nu weer een gezonde financiële huishouding en dat is erg belangrijk. Als er geen financieel evenwicht is, moet je steeds daarmee bezig zijn; de jaarrekening heeft zonder meer een uitstraling naar de dagelijkse zorg. Een evenwichtig patroon van inkomsten en uitgaven geeft rust in de organisatie. En het geeft ruimte voor nieuw elan: we kunnen weer gaan bouwen. Dat elan is er, daarvan ben ik overtuigd. We hebben goede mensen die ook in 2006 met ondernemingszin aan de slag willen. Vlak voor het vertrek van Cees Oomen (voorzitter RvB die dit jaar afscheid heeft genomen, red.) heb ik samen met hem gesprekken gevoerd met alle clustermanagers. Dat waren inspirerende gesprekken; je merkt dat medewerkers vooruit willen."

Werken aan kwaliteit

Het afgelopen jaar heeft de aanpak van de wachtlijsten nog nadrukkelijk een rol gespeeld. Ook is er veel geïnvesteerd in verbetering van huisvesting voor cliënten. En voor ouder wordende cliënten is het 'thuiszittersproject' gerealiseerd: als mensen niet meer naar werk of dagcentrum gaan en voortaan

meer thuis zijn, moet daar wel extra begeleiding (en dus geld) beschikbaar zijn. Ook oudere mensen met een beperking hoeven immers niet de hele dag achter de geraniums te zitten. Amarant heeft dus niet stilgezeten. Toch ziet Ronald Helder ook wel de keerzijde van deze inspanningen: "We hebben de afgelopen jaren enorm moeten ontwikkelen voor al die wachtlijstcliënten die zich meldden aan onze voordeur. Met andere woorden, we hebben enorm naar voren toe moeten ontwikkelen en dan staat de zorg die aan je voeten ligt, even stil. De zorg voor specifieke groepen cliënten, zoals bijvoorbeeld mensen met autisme of meervoudig gehandicapte mensen, is niet achteruit gegaan, maar ook niet substantieel verbeterd. Dat gaan we de komende periode weer oppakken en dat is nodig. Overigens, in de kwantiteit van de dagbesteding voor de mensen met een ernstige verstandelijke handicap hebben we dramatische vooruitgang geboekt: van gemiddeld drie naar negen dagdelen. De laatste vijf jaar zijn er ongeveer 250 fte's bijgekomen specifiek voor dagbesteding van cliënten die wonen aan het Daniël de Brouwerpark, 't Hooge Veer en/of de Leijakker. Maar ook daar moeten we in de komende periode inhoudelijk een slag maken en bouwen aan verbetering van kwaliteit."

Specifieke groepen

Dit jaar is er veel gesproken over de toekomstige Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Mensen met alle denkbare vormen van een beperking moeten straks naar het gemeenteloket voor de aanvraag van bepaalde vormen van dienstverlening. "Het uitgangspunt van de wet is prima," aldus Ronald Helder, "mensen met een beperking doen gewoon mee in de samenleving. Maar ik wil voorzichtig zijn met een containerbegrip als 'mensen met een beperking'. Ik wil nadrukkelijk werken aan een zogenaamd doelgroepenbeleid want de meeste mensen met een beperking hebben echt specifieke zorg nodig. Denk aan mensen met autisme, jonge kinderen,

mensen met contactstoornissen, meervoudig gehandicapten en anderen. Als je die verschillende groepen en hun bijzondere zorgvragen niet herkent, dan kun je onmogelijk kwalitatief goede zorg verlenen. Bovendien verlies je je specialistische kennis en loop je het risico dat je onherkenbaar wordt. Als Amarant willen we bij de voordeur laten zien en vertellen dat we juist die specifieke groepen iets te bieden hebben.

Kwaliteit van zorg wordt bepaald door de mate waarin je tegemoetkomt aan de vraag. Loop je voorbij aan 'autisme' of 'syndroom van Down' en focus je op de algemene noemer 'beperking', dan kun je niet voldoen aan de vraag en bied je dus geen kwaliteit. Doelgroepenbeleid is voor mij een sleutelbegrip. Dat zal met de komst van de WMO niet veranderen. En ook in de eventuele samenwerking met de Zorggroep West- en Midden-Brabant zal Amarant dit vasthouden."

Brug slaan naar de samenleving

Samenwerking met de Zorggroep biedt voor Amarant mogelijkheden om een brug te slaan naar de samenleving. "In samenwerking met de steunpunten van de Thuiszorg of de consultatiebureaus kunnen we onze kennis meer naar de samenleving brengen en dat is winst", aldus Ronald Helder. "We kunnen onze competenties overdragen naar een breder maatschappelijk netwerk. Daarbij zie ik helemaal niet het gevaar dat wij onze kennis zouden loslaten; integendeel, we gaan 'over die brug' met behoud van kennis. Onze medewerkers hebben know how ten

Ronald Helder van de Raad van Bestuur

aanzien van specifieke groepen met bijzondere zorgvragen en die gaat echt niet plotseling verdwijnen.

Als de samenwerking er komt, dan zal die per district ook anders gestalte krijgen. Als Raad van Bestuur willen we de districten alle ruimte geven om maatwerk te leveren en van daaruit invulling te geven aan samenwerking met thuiszorg, ouderenzorg en andere. Nogmaals, die bundeling is uit kracht, niet uit zwakte. En bedenk wel: mét ons is de kwaliteit in ieder geval beter dan zonder ons."

Ilse van Dongen

Wij wensen al onze cliënten, hun ouders en familieleden en onze medewerkers een fijn en sfeervol kerstfeest en een heel gelukkig nieuwjaar.

Wij spreken de wens uit dat 2006 wederom een jaar wordt waarin wij gezamenlijk tot goede zorg- en dienstverlening voor al onze cliënten zullen komen.

Namens de Raad van Bestuur van Amarant,

Erik-Jan Borgmeijer, voorzitter

Ronald Helder, lid

Achterbanbijeenkomst cliënten district Breda West/Etten-Leur

Ruimte geven en ruimte nemen

Op 1 november jongstleden organiseerden de cliëntenraad en de cliëntvertegenwoordigersraad van district Breda West/Etten-Leur voor het eerst een gezamenlijke achterbanbijeenkomst. De bijeenkomst was een succes; in totaal waren 125 mensen aanwezig, 45 cliënten en 80 ouders/vertegenwoordigers. Vanwege de vele aanmeldingen moest op het laatste nippertje nog gewisseld worden van vergaderlocatie.

Bij De Drie Linden in Prinsenbeek was gelukkig voldoende ruimte.

Amarant en de ruimte die er de komende tijd nodig is om te kunnen voldoen aan de (woon)vraag van cliënten. Veel werd er verteld over de nieuwbouwprojecten. Het jaar 2006 wordt een oogstjaar; er worden maar liefst 89 appartementen voor cliënten opgeleverd in het district Breda West/Etten-Leur. Deze appartementen zijn uiteraard groter, beter ingericht en bieden dus meer mogelijkheden. Zonder meer kan gesteld worden dat cliënten er op vooruit gaan. Op een andere manier geldt dat ook voor medewerkers. Uiteraard is het voor medewerkers wennen; cliënten wonen niet meer in groepen en dat vraagt een andere manier van begeleiden. In zijn of haar eigen appartement zal de cliënt meer individuele aandacht vragen en kan er ook aandacht zijn voor invulling van individuele ondersteuningsvragen. In tijd (aanwezigheid van de begeleider) is er misschien minder mogelijk, maar in aandacht en begeleiding krijgt de cliënt waar hij recht op heeft en waar hij of zij ook een indicatie voor heeft. Dat geeft naast duidelijk ook ruimte om eigen keuzes te maken.

*Thei Stoffels
(met dank aan Ad Vermeulen)*

Centrale thema van de dag was: ruimte geven en ruimte nemen. Dit thema was door beide cliëntenraden in overleg met elkaar gekozen. Het thema heeft diverse invalshoeken. Een praktische invalshoek is dat in 2006 binnen het district 89 appartementen worden opgeleverd. Veel cliënten die nu nog in groepsverband wonen en een kleine slaapkamer hebben, gaan in 2006 verhuizen naar een ruim tweekamerappartement. Dit geeft niet alleen meer fysieke ruimte; er ontstaat ook meer levensruimte. In je eigen appartement heb je meer mogelijkheden om je eigen dag in te vullen, je kunt zelf de mensen uitnodigen met wie je wilt samen zijn enzovoort.

Onder leiding van dagvoorzitter Kees van der Spek heetten Johan Korsmit, voorzitter van de districtscliëntenraad, en Chris Krediet, voorzitter van de districtscliëntenvertegenwoordigersraad, iedereen op gepaste wijze welkom. Na het welkomstwoord werd het licht gedimd en volgde een indrukwekkende jongleer-act van Wim Mercks, Paul Maas en Jos Metselaar. Wim en Paul wonen in de Zilvermeeuw in Etten-Leur en Jos is werkzaam als begeleider bij Amarant in Rijsbergen. De drie jongleurs lieten hun hun diabolo's prettig verlicht door de ruimte zweven.

Ook dat is een manier van ruimte nemen! En ook al maakte een diabolo een keer een beweging die niet gepland was; de jongleurs toonden doorzettingsvermogen en oogstten veel bijval.

Loslaten

Na het optreden kreeg Lia van de Laar het woord. Lia is werkzaam als organisatieadviseur en pastoraal medewerker bij verpleeghuis De Volkaert in Dongen. Lia vertelde dat ruimte geven en ruimte nemen soms gemakkelijker is gezegd dan gedaan. Wensen en verwachtingen van cliënt, ouders en begeleider kunnen aardig van elkaar verschillen. Dat heeft ook wel te maken met de organisatie van de zorg in het verleden. Vroeger was de zorg aanbodgericht (de cliënt kreeg wat er beschikbaar was) en wisten begeleiders en ouders wat goed was voor hun cliënt en kind. Cliënten werden groepsgericht benaderd en begeleid en er was veel beschutting en betutteling. Tegenwoordig wordt de zorg steeds meer vraaggestuurd (de cliënt krijgt wat hij nodig heeft) en stimuleren we de mondigheid van cliënten en het zelf keuzes maken. Net als ieder ander hebben cliënten van Amarant behoefte aan concrete ruimte én levensruimte.

Ouders/vertegenwoordigers, maar zeker ook begeleiders moeten cliënten meer loslaten. Dit proces vraagt van alle partijen veel geduld en aandacht voor communicatie of dialoog.

Het verhaal van Lia werd afgesloten met een rollenspel door Lisette, Leny en Frank. Zij speelden enkele situaties waarin een cliënt te weinig ruimte kreeg van de begeleider en/of de ouder. In het rollenspel kwamen ook situaties naar voren die lieten zien dat ruimte nemen, eigen keuzes maken en ervaren wat anderen vinden van die keuzes, ook niet altijd even gemakkelijk is.

Na het rollenspel konden de mensen vragen stellen aan een panel bestaande uit Lia van de Laar (gastspreker), Chris Krediet (voorzitter cliëntvertegenwoordigersraad), Frank van der Zee (clustermanager) en Ad Vermeulen (districtsmanager). Er was een goede sfeer en er werd ruimte gegeven: ieder kreeg de kans om zijn of haar vraag duidelijk te stellen. Er werd geluisterd, er werd op elkaar gewacht en er werd goed meegedaan door iedereen.

Nieuwe appartementen

Aansluitend hield districtsmanager Ad Vermeulen een duidelijk verhaal over

Eerste Interne Facility Beurs groot succes

Op dinsdag 1 en woensdag 2 november jongstleden was het ongewoon druk rond het Ontmoetingscentrum aan het Daniël de Brouwerpark in Tilburg. Voor het eerst werd daar een Interne Facility Beurs georganiseerd. Een nieuw concept waarmee de afdeling Facilitaire Zaken zich beter bekend wil maken bij de collega's van Amarant. Daarnaast kregen de vaste leveranciers van Amarant de kans zichzelf te presenteren en productvoorlichting te geven. De eerste editie van deze beurs mag

een succes genoemd worden. Dit blijkt uit de vele positieve reacties van zowel bezoekers als standhouders. Uit de enquêtes die tijdens en na de beurs zijn afgenomen is naar voren gekomen dat bijna 100% van de bezoekers de beurs graag nogmaals georganiseerd wil zien. Bezoekers vonden het een leerzame beurs; zij kregen volop de gelegenheid om contacten met de leveranciers extra aan te halen. Ook de standhouders waren erg tevreden. Zij hebben direct contact kunnen leggen met de gebruikers van hun pro-

ducten en daarbij meer productitleg kunnen geven. Daarnaast hebben zij de leveranciers binnen Amarant een gezicht kunnen geven. De standhouders hebben dan ook te kennen gegeven dat zij er bij een eventuele volgende editie weer bij willen zijn.

Vera Vogels en Mark de Kort

Woonwensen van cliënten

Weten we waar cliënten graag willen wonen?

Bij Amarant staat de cliënt centraal en als we gaan bouwen, verbouwen of aanpassen, dan doen we dat altijd vanuit de gedachte dat de cliënt erop vooruit moet gaan.

Daar staan we voor. Maar werkt het in de praktijk van alledag ook altijd zo?

Deze vraag houdt mij bezig; zeker nu ik zelf betrokken ben bij een groot nieuwbouwproject voor 19 cliënten. Diverse partijen zijn betrokken bij het project en hebben hun bemoeienis hiermee: de cliënten zelf en/of hun contactpersonen, het team dat werkt/ gaat werken in de nieuwe voorziening, de verantwoordelijke clustermanager en /of districtsmanager, de afdeling Vastgoed van Amarant, de zorgcoaches die het cliëntenbelang ondersteunen, de architecten, bouwers, leveranciers, de financier van het geheel et cetera. Bij Amarant horen bouw- en verbouwzaken tot het takenpakket en de verantwoordelijkheid van de afdeling Vastgoed. De collega's van

Vastgoed denken met ons mee en regelen alle zaken betreffende de bouw. Maar wat ga je nu bouwen of verbouwen en waarom kopen of huren we nu net dat ene pand? Omdat cliënten dat graag willen? Weten we dan wat cliënten graag willen?

Zorgcoach Louis Gijzen is betrokken bij een proefproject waarbij cliënten van twee woonvoorzieningen een zogenaamde quickscan woononderzoek krijgen voorgelegd. De quickscan bestaat onder meer uit een vragenlijst die is ontwikkeld door Dree Mulders, werkzaam als orthopedagoog bij Amarant. Het initiatief wordt gesteund door de cliëntenraden van beide voorzieningen.

Proefproject woononderzoek

In het proefproject wordt met veel zorgvuldigheid gekeken naar de wensen van de cliënt. Cliënten vullen ook als eerste de vragenlijst in; daarna komen de verschillende begeleiders aan bod. In de quickscan worden een zestal woontypen gepresenteerd: groepswoning, inleunwoning, aanleunwoning, appartement met gezamenlijke groepswoning, appartement of eigenstandige groepswoning. Ook worden vier omgevingstypen onder-

scheiden: stedelijke omgeving centrum of - buitenwijk, dorpse omgeving, platelandsomgeving met weinig verkeer en weinig voorzieningen en de instellings- c.q. terreingebonden omgeving. De keuze voor een bepaald woon- en omgevingstype moet niet automatisch voortvloeien uit de begeleidingsbehoefte van de cliënt. Er kunnen goede redenen zijn om bij een cliënt die intensieve begeleiding nodig heeft, te komen tot een zelfstandig appartement. Andersom is ook mogelijk: een cliënt die betrekkelijk weinig begeleiding nodig heeft, kan best kiezen voor een groepswoning.

Naast de keuze voor woontype en omgevingstype wordt ook gevraagd naar de wensen op het gebied van Handelingen (wat wil je allemaal kunnen doen?) Nabijheid (wil je begeleiding in de buurt, in het zicht of op afstand?) en Beschikbaarheid (Wil je dat begeleiders kunnen 'inluisteren' en komen op eigen initiatief of wil je dat begeleiders komen op afroep?)

Haalbaar plan

Als de cliënt de vragenlijst heeft ingevuld, gaan de begeleiders aan de slag. Alle medewerkers van de voorziening, inclusief dagbesteding, zorgcoach, ondersteunend gedragswetenschapper en clustermanager vullen de lijst onafhankelijk van elkaar in.

Via een georganiseerd overleg bespreken alle betrokken begeleiders de ingevulde keuzes en de daarbijkomende argumenten. Er wordt gezocht naar consensus voor woontype, omgevingstype en individuele begeleidingsbehoefte/zorgintensiteit. De resultaten van dit overleg worden weer besproken met de cliënt en diens vertegenwoordiger. Als er overeenstemming is, dan wordt dit in een document vastgelegd. Als er nog geen gezamenlijke keuze gemaakt kan worden, wordt er opnieuw overlegd. Het uiteindelijke doel is een keuze van de cliënt die ook praktisch uitvoerbaar en haalbaar is.

De woning bij de wens

De volgende stap is dat de keuzes, op den duur van alle 3000 cliënten van

Amarant, worden opgeslagen in een databank (die er nu nog niet is).

Zodra de afdeling Vastgoed een aanbod krijgt van een landelijk gelegen zorgboerderij die woningen wil bouwen, een klooster op een centrumlocatie dat gehuurd kan worden en verbouwd tot woningen, een zestal nieuwbouwappartementen gelegen aan de Singel in Breda of wat al niet meer, raadplegen zij de databank: welke cliënten staan in de rij voor dit type woning in die omgeving? Als blijkt dat cliënten inderdaad in de rij staan voor

een bepaald woontype, dan kan Vastgoed nadrukkelijk op zoek gaan naar geschikte locaties/woningen.

Dit is nog toekomstmuziek, maar het geeft wel een richting aan: de woonwens is leidraad, de geschikte woning wordt gezocht op basis van die wens. In de praktijk van alledag is daar nog winst te behalen. Wachtlijsten, verouderde huisvesting en allerlei andere factoren maken soms dat we de andere volgorde aanhouden: we kopen eerst nieuwe woningen aan en /of verbouwen en bekijken pas daarna wie er kunnen/willen gaan wonen. Het is maar de vraag of dat echt fout is. Maar het is zonder meer goed om te kijken of het ook anders, beter kan. Het woononderzoek en de voorgestelde databank zijn eerste stappen op weg naar die verbetering.

Thei Stoffels

Thei Stoffels (links) in gesprek met Louis Gijzen

Huursubsidie wordt huurtoeslag

U heeft er waarschijnlijk al over gehoord of gelezen: per 1 januari 2006 wordt de huursubsidie vervangen door de huurtoeslag. Dit brengt in feite twee veranderingen met zich mee: de tegemoetkoming in de huurlasten wordt voortaan door de Belastingdienst verleend in plaats van door het ministerie van VROM. Ook kunnen de aanvragen voor huurtoeslag voortaan rechtstreeks bij de Belastingdienst worden aangevraagd via internet.

Voor cliënten van Amarant, die lid zijn van de Stichting Beheer Cliënten Amarant (SBCA), die niet de indicatie verblijf hebben (ofwel extramurale cliënten) en die in aanmerking komen voor huurtoeslag, kan de afdeling Cliëntengelden van Amarant de aanvraag verzorgen. Hiervoor zal wel een nog nader te bepalen bedrag in rekening worden gebracht.

Cliënten die geen lid zijn van de SBCA moeten zelf (evt. via de eigen financieel beheerder) de aanvraag indienen. Uiteraard wil de Directie Vastgoed behulpzaam zijn bij het aanvragen van de huurtoeslag. Voor meer informatie kunt u contact opnemen met Mark Kuijpers van de Directie Vastgoed. Telefoon (013) – 516 70 20.

Je kind loslaten om het de beste kansen te geven

Loslaten uit liefde

Twee moeders ontmoeten elkaar voor het eerst als ze, elk met hun zoontje, op de Peuterunit van de afdeling Kinderpsychiatrie zitten. Hun zoontjes Manuel en Jelmer lijken elkaar meteen te (h)erkennen.

De moeders raken bevriend met elkaar. Hun situaties lijken erg op elkaar en dat schept een band.

Ook Jelmer en Manuel worden vrienden. Jelmer heeft een lichte verstandelijke beperking en PDD-NOS (een stoornis in het autistisch spectrum, red.).

Manuel heeft MCDD (ontwikkelings-

stoornis met als kern een informatie-verwerkingsprobleem, red.).

Uiteindelijk besluiten de ervaringsdeskundige moeders, Inge Ketelaar-Blokpoel en Rianne van Leeuwen, samen een boek te schrijven. Met dat boek willen ze andere ouders een hart onder de riem steken.

Onbegrip versus ouderliefde

In het boekje *Loslaten uit liefde* beschrijven de moeders hun ervaringen met hun zoontjes. Ze schrijven over het gedrag van hun zoontjes, dat zeker door anderen vaak niet begrepen

wordt en ook de moeders zelf hebben soms grote moeite het gedrag van hun kinderen te duiden en ermee om te gaan. Ze beschrijven ook hoeveel energie gewone dagelijkse handelingen kosten. Het kopen van een paar nieuwe schoenen met je kind kan een enorme onderneming zijn als dat kind er voor de buitenwereld heel gewoon uit ziet, maar als het toch de grootste moeite heeft de wereld om zich heen te begrijpen.

Het onbegrip van buitenstaanders staat haaks op de liefde van deze moeders voor hun zoontjes (en de steun van enkele intimi). Door die onvoorwaardelijke liefde en steun kunnen de moeders hun Jelmer en Manuel voor een groot deel volgen in hun onnavolgbare gedrag. Die liefde en steun houden de moeders ook op de been in moeilijke situaties.

Loslaten

In het boek beschrijven de moeders ook hun zoektocht naar 'de juiste plek'

voor hun kinderen. Een zoektocht die moeizaam is en vol teleurstellingen.

Vooraf beschrijven de moeders het pijnlijke proces van loslaten. Want onvermijdelijk komt het moment dat 'de juiste plek' niet meer thuis is, maar in een instelling. Ze beschrijven de twijfel die hen soms aanvliegt terwijl ze bezig zijn met de voorbereidingen van de verhuizing van hun kind naar de instelling. Die voorbereiding wordt heel nauwgezet aangepakt, want als de verhuizing eenmaal achter de rug is, zullen anderen de zorg voor hun kind overnemen.

Als hun kinderen in de instelling wonen, vinden de moeders maar heel moeizaam de rust terug waar ze zo aan toe waren. Uiteraard blijven ze heel nauw betrokken bij hun zoons, maar langzamerhand ontdekken ze dat ze de zorg kunnen delen met anderen.

Loslaten uit liefde. 2005.

I. Ketelaar-Blokpoel en R. van Leeuwen.

www.loslaten.info

Europese fondsen (ESF) en opleidingsmogelijkheden

Onlangs werd bekend dat er geen aanspraak meer kan worden gemaakt op Europees subsidiegeld ten behoeve van opleidingen. ESF is per direct stopgezet vanwege het overschrijden van het maximum budget. Amarant maakt al jaren goed gebruik van de ESF-III fondsen die specifiek bedoeld zijn om scholing te financieren. Gelukkig heeft Amarant voor dit jaar de subsidieaanvragen al gehonoreerd gekregen en voor de volgende periode is de aanvraag van Amarant in procedure. Cursussen en activiteiten in het kader van deskundigheidsbevordering kunnen voorsnog gewoon doorgaan. Voor collega-organisaties die nu nog zouden willen aanvragen, kan de stopzetting grote gevolgen hebben. Reden genoeg om de noodzaak van scholing nog eens onder de aandacht te brengen.

Tijdens een bijeenkomst op 31 oktober aan de Princenstraat in Breda, georganiseerd in samenwerking met het RIBW, vertelde districtsmanager en ESF-verantwoordelijke Ad Vermeulen waarom scholing van (toekomstige) medewerkers en deskundigheidsbevordering voortdurende aandachtspunten zijn. De bijeenkomst stond nadrukkelijk in het teken van het Europees Sociaal Fonds (ESF) en naast een aantal lokale politici was VVD-Tweede Kamerlid Ed van der Sande aanwezig.

Vanwege grote veranderingen in de zorg is scholing broodnodig. "Amarant heeft niet alleen meer een verzorgende, maar vooral ook een begeleidende taak gekregen", aldus Ad Vermeulen. "Onze cliënten staan zo zelfstandig mogelijk in de maatschappij en wonen niet meer samen in één tehuis. Waar dat kan, wonen cliënten in een eigen huis in een gewone buurt. Dat vraagt een andere manier van begeleiden. Je wilt dat de cliënt ook in de maatschappij blijft functioneren.

Daar zijn nu eenmaal andere kennis en vaardigheden voor nodig dan hen bezighouden in een groep op het instellingsterrein."

Ook de vergrijzing speelt een rol. Bij ouder wordende cliënten kunnen andere zorgaspecten een rol gaan spelen. "Soms is meer medische zorg nodig en hebben cliënten meer of andere vormen van begeleiding nodig", legt Ad Vermeulen uit. Ook het aanvragen van allerlei voorzieningen in het kader van de AWBZ voor de cliënten vergt veel extra kennis van zaken. "Juist voor dit alles is verbreding van de opleiding noodzakelijk", aldus Vermeulen.

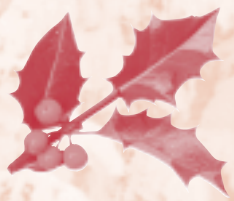
Laurens de Goeij van het RIBW in Breda vulde het verhaal aan: "Opleidingen aanpassen is noodzakelijk, maar is tegelijkertijd een langdurig proces. Het duurt jaren om de leerstof te veranderen, eerst in het ministeriële traject en dan nog eens binnen het onderwijs zelf. Zoals het nu ervoor staat zullen de vernieuwde opleidingen in 2008 van start gaan, maar dan hebben wij pas weer jaren later de instroom van afgestudeerden."

Met andere woorden: interne opleidingen en deskundigheidsbevordering blijven voorlopig van groot belang. Amarant heeft een stevig pakket opleidingen en cursussen in eigen huis; denk bijvoorbeeld aan de cursus omgaan met agressie of de opleidingen op maat voor beroepskrachten. Waar nodig wordt samengewerkt met opleidingsinstellingen en/of externe bureaus.

Naast de inhoudelijke aspecten werd ook de procedurele kant van ESF besproken. "De subsidiemogelijkheden zijn goed bedoeld", aldus Hans van de Ven, hoofd Opleidingen Amarant, "maar de procedures en administratie zijn ingewikkeld en kosten enorm veel tijd en energie." Tweede Kamerlid Van der Sande pleitte vervolgens voor een Nederlands Sociaal Fonds met directe lijnen en meer doorzichtige aanvraagmogelijkheden. Alle aanwezigen waren het erover eens dat het jammer is dat ESF zo abrupt stopt. Want de noodzaak tot opleiding en deskundigheidsbevordering die blijft en zal in de toekomst zeker niet minder worden.

Tweede kamerlid Van der Sande in gesprek met een aantal belanghebbenden uit de diverse organisaties, waaronder Hans van de Ven en Ad Vermeulen van Amarant

Kerstvieringen 2005

Kerstvieringen Daniël de Brouwerpark

Kerstavondviering op 24 december

Aanvang 19.00 uur
 Plaats het OntMoetingsCentrum
 Thema Komt allen tesamen
 Muziek het Bewonerskoor
 Voorganger pastor John Jacobs
 Bewoners en hun familieleden zijn van harte welkom.

Kerstnachtmis op 24 december

Aanvang 22.30 uur
 Plaats kapel Mariahof
 Muziek Personeelskoor
 Voorganger pastor John Jacobs
 Nachtmis voor medewerkers en familie. Cliënten en familieleden zijn van harte welkom.

Kerst Belevingsvieringen

Ook dit jaar zijn er Kerst-belevingsvieringen (voorheen snoezelvieringen) voor de cliënten met een zeer ernstige verstandelijke beperking. Deze vieringen dreigden aan hun succes ten onder te gaan; vanwege het intieme en persoonlijke karakter wilde vrijwel iedere woonvoorziening in aanmerking komen voor een belevingsviering.

Dit was niet meer te organiseren. Vandaar dat we in eerlijkheid een streep hebben getrokken bij die cliënten voor wie de belevingsvieringen ook daadwerkelijk bedoeld zijn, namelijk de bewoners met een zeer ernstige verstandelijke handicap.

Zaterdag 10 december	15.00 uur	Daniël de Brouwerstraat 3a
Vrijdag 16 december	13.45 uur	Daniël de Brouwerstraat 5
Vrijdag 16 december	15.15 uur	Winkellaan 7
Zaterdag 17 december	10.45 uur	Winkellaan 5
Zaterdag 17 december	13.45 uur	Pannenstraat 4a
Zaterdag 17 december	15.15 uur	Daniël de Brouwerstraat 3b
Zondag 18 december	10.45 uur	Spijkerstraat 3
Zondag 18 december	13.45 uur	Spijkerstraat 5
Zondag 18 december	15.15 uur	Hamerstraat 2

Kerstviering Boerderijstraat 9

Op 16 december vieren de cliënten van Boerderijstraat 9 samen met hun familieleden en het team de kerstviering in de kapel van Mariahof. De kerstviering begint om 19.00 uur, het bewonerskoor verzorgt het muzikaal gedeelte. Voorganger is pastor John Jacobs.

Kersttocht bij Amarant in Rijsbergen

Ook dit jaar is er weer een sfeervolle kersttocht in Rijsbergen. Thema van dit jaar is 'Verbinding'. Wij mensen leven van verbindingen, mensen waarmee we verbonden zijn, dichtbij en veraf, als familie, collega, buurtgenoot, maatje, vriend(in), werknemer, kennis enz. Wij kunnen niet zonder elkaar. Het Kerstkind probeerde, soms tegen beter weten in, verbindingen tussen mensen tot stand te brengen. Zijn levenshouding inspireert ook nu nog talloze mensen. Het samen verbonden zijn krijgt een symbolische betekenis wanneer we samen op weg gaat, het donker in, de kou trotserend en ons laten raken door de sfeer, de muziek en de inzet van medemens. U bent van harte uitgenodigd om op zaterdag 17 december tussen 17.00 en 19.30 uur op weg te gaan. Van tevoren opgeven is niet nodig.

Kerstviering in Rijsbergen op 24 december

Aanvang 19.30 uur
 Plaats Dorpshuis
 Thema Verbondenheid
 Muziek Combikoor A la Carte
 Voorganger Pastor Anja Verbraak
 Bewoners, familieleden en medewerkers zijn van harte welkom.

Kerstvieringen 't Hooge Veer

Maandag 12 december	20.00 uur	Trefpunten Tilburg Zuid
Dinsdag 13 december	19.30 uur	Trefpunt, Nijverstraat, Tilburg
Woensdag 14 december	16.00 uur	Trefpunt, restaurant broeder Liplap Goirle
Donderdag 15 december	16.30 uur	Kerstviering in het restaurant van 't Hooge Veer
Vrijdag 16 december	14.00 uur	Verhulstlaan Peerke Donders in Tilburg
Vrijdag 16 december	18.45 uur	Academielaan 69, Eik en Zon, Loev 69, Veersestraat 28 in het restaurant van 't Hooge Veer
Zaterdag 17 december	11.00 uur	Veersestraat 9, 27, Zwijsenplein 3, 4 in het restaurant van 't Hooge Veer
Zaterdag 17 december	15.00 uur	Veersestraat 5, 19, Zwijsenplein 1, 2, Spaarnwoude, in het restaurant van 't Hooge Veer
Zaterdag 17 december	18.45 uur	Plataan, Bredaseweg 355, Ringbaan-West 191, Corazon in het restaurant van 't Hooge Veer
Zondag 18 december	11.00 uur	Veersestraat 11, 13, 23, 25 in het restaurant van 't Hooge Veer
Zondag 18 december	15.00 uur	Loev 28, Loev 30, Loev 32, Veersestraat 29 in het restaurant van 't Hooge Veer
Maandag 19 december	19.00 uur	Gezinshuis, Leemput, West-Side, Thomas van Aquinostraat, Luchiesio in het restaurant van 't Hooge Veer
Dinsdag 20 december	ochtend	't Park, Betuwelaan in Tilburg
Donderdag 22 december	ochtend	Het Blokken: Frans Erenstraat, Tilburg
Vrijdag 23 december	14.30 uur	Martino in de Levenskerk in Oosterwijk
Zaterdag 24 december	19.00 uur	Kerstnacht: voor cliënten, ouders, familieleden, vrijwilligers en medewerkers, in het restaurant van 't Hooge Veer

Kerstmis 2005: Komt Allen Tesamen

We kennen het Kerstverhaal ondertussen wel, jaar in jaar uit wordt er over verteld. En ieder jaar zingen we: Wij komen tesamen... Maar weten we wel wat we zingen? Dat tesamen komen is niet zomaar bij elkaar komen. Tesamen komen is een bij elkaar zijn zoals de kerststalontmoeting het bedoeld heeft.

De evangelist Lucas begint het kerstevangelie met een schets van de toenmalige bekende wereld, het grote Romeinse Rijk, waarover de keizer de scepter zwaait. Dan verschuift zijn blikrichting. Hij richt zich op een uithoek van dat rijk, Galilea en Judea, en op twee op het eerste gezicht onbelangrijke mensen: Jozef en Maria. Het bijbelse 'komt allen tesamen' heeft geen betrekking op de belangrijke en gewichtige ontmoetingen van de heersers in Rome of in Brussel. Nee, God draait de wereld op zijn kop: de machtigen verliezen hun troon en wie hongert krijgt brood in overvloed. De geboorte van Jezus betekent een nieuwe, een andere kijk op de toekomst. In de zorgverlening komen ook vele mensen tesamen. Hoe komen zij samen en wie voert het woord? Het laatste decennium is ook hier gelukkig de blikrichting veranderd. Niet de instelling en de groep domineren in de zorg, maar de cliënt staat (zoveel mogelijk) centraal. Om hem of haar komen wij allen tesamen. Maar deze blikrichting roept ook vragen op. Wie staat het dichtst bij deze cliënt, wie begrijpt het beste zijn of haar wensen en verlangens? Vorig jaar is een boek verschenen met de titel Kind als geen ander. Moeders van gehandicapte kinderen tussen wie en wat. Auteur Jet Isarin, zelf moeder van een verstandelijk gehandicapt kind, schrijft over de ervaringsdeskundigheid van moeders en vaders die weten hoe hun kind begeleid, gekoesterd of bejegend dient te worden. Ook ziet Isarin dat daar weinig of niets mee gebeurt, dat je al gauw het stempel van moeilijke of lastige ouder opgelegd krijgt. In de zorgverlening wordt het wie (ons liefste kind) maar al te vaak een wat (mens met een verstandelijke handicap die we zus en zo gaan aanpakken). Komt allen tesamen, het is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het is een moeilijk proces van loslaten en toevertrouwen, luisteren en rekening houden met, zowel voor ouders als voor professionals. Mogen we met Kerstmis minstens één gebaar centraal stellen: laten we wensen dat er bezoekers in een stal aankomen die – of ze nu gewone herder of machtige koning zijn – door de knieën durven gaan. Een mooi beeld voor de professional om zich aan op te trekken. De pastores van de Geestelijke Verzorging van Amarant wensen u een Zalig Kerstmis toe.

John Jacobs, Nelleke Nelissen, Anja Verbraak en Jac. Vos

Column

De cliënt van Ooit

Er was eens... de openingszin van menig sprookjesboek dat altijd eindigt met de beroemde, ontroerende zin...en ze leefden nog lang en gelukkig. Ofwel, ooit in het verre verleden heeft er zich iets spannends afgespeeld. Je weet wel dat sprookjes niet echt waar zijn, je moet het niet echt geloven. Of toch?

Tussen de beroemde begin- en eindzin komt meestal een lang verhaal; vaak met een liefelijk begin, gevolgd door een hartverscheurend drama. En net als je denkt dat het slecht gaat aflopen, komt er een mooie prins, ridder, boswachter of andere held en loopt het verhaal meestal toch nog goed af. Ik herinner me dat mijn vader het prachtige verhaal van Lientje bij de kabouters voorlas. En hoewel ik het verhaal kon dromen en wist hoe het afliep, stroomden de tranen iedere keer over mijn nog kleine bolle wangetjes. Mijn vader zei dan altijd dat het maar een sprookje was. Ik vroeg me toen al af waarom de schrijvers van die sprookjes de voorlezers en de luisteraars op het verkeerde been zetten: eerst mooie dingen voorspiegelen, dan een drama voorschotelen en er uiteindelijk een gelukkig einde van maken.

Sprookjes en verhalen lezen en voorlezen ben ik blijven doen en voor de nieuwste Harry Potter stond ik al vroeg in de rij. Misschien moet ik al vast gaan intekenen voor het nieuwste sprookje dat binnenkort het daglicht gaat zien. Het moet een prachtig sprookje worden waarvoor meerdere schrijvers alle inkt uit de pen hebben laten vloeien. Een sprookje dat, zo mag ik al vast verklappen, ongetwijfeld zal beginnen met: "Ooit, heel lang geleden kwamen in het Land van Ooit grote leiders van Amarant, Zorggroep West en Midden Brabant (Thebe, de Runne, Kruiswerk Mark en Maas) bijeen om te verkennen of ze samen een nieuw sprookje konden schrijven".

Om er voor te zorgen dat het sprookje ooit wat zou worden met een happy end hadden de schrijvende leiders zich in gemengde groepen ingedeeld. Na toegesproken te zijn door grote sprekers en geïnspireerd door een zingende, blote voeten dansende spraakmakende, kleurrijke en verfrissende dagvoorzitter, stortte iedere groep zich met tomeloze energie enthousiast op een hoofdstuk.

De hele bijeenkomst was al een sprookje op zich (misschien wordt er nog een dvd "The making of" op de zorgmarkt uitgebracht). Er werd onder andere de kat uit de boom gekeken, helder en klare wijnen geschonken, waardoor veelvuldig de cloo gevisiteerd moest worden. Er werd naar het klokkenspel van de koster geluisterd, verhaallijnen werden diep uitgegraven en 'uitgemulken'. En terwijl bakkers zoete broodjes bruinbaktten werd er van haver tot gort gebrainstormd. Er werd een robbertje getwist en bij een verre 'meulen' houtgezaagd en spaanders weggestoffeld. Van Den Bosch via Wouw, Steenberg, Breugel, Oorschot, Uden en nog een enkel onbekend oord tot in Megens toe, werden kriskras nieuwe paden over zanden en velden aangelegd en voor het eerst betreden. Er werd een strijdlustige storm uit het westen weerstaan en met de beroemde elfstedenbedwinger Van Bentum scheve schaatsen over het ven gereden. En nadat de zwaan en de hoen (gelokt met dierenvoer van de beroemde Teurlingsfabriek) gevangen waren door een verdwaalde landman en de ballenmakers eindelijk de bal hadden opgelapt, kon er tenslotte onder luid en geestdriftig gejuich gescoord worden: ofwel konden uiteindelijk alle hoofdstukken worden geborgd in het nieuwe sprookje "De cliënt van Ooit".

Inmiddels ben ik wel nieuwsgierig geworden waar het met sierletters op perkament geschreven verhaal nu precies over gaat. Wie de hoofdrol heeft, wie de engerds zijn die nare dingen willen doen met onze sprookjesster, wie de verlossende engel is en wie de medespelers zijn. Hoe mooi en idyllisch zal de inleiding zijn, welke grote en kleine drama's zal onze hoofdrolspeler samen met zijn vrienden en vriendinnen meemaken en hoe zal alles toch nog tot een happy end leiden. Of er veel gehuild en gelachen gaat worden, of we tot in het diepst van onze ziel geraakt en ontroerd zullen worden? Ik ben benieuwd of de cliënt van Ooit gelukkig is in een land met één loket, waar van min negen maanden tot aan de dood ongeacht de handicap of levensfase voor je gezorgd kan worden. Ik ben benieuwd of het sprookje zo'n mooi verhaal is dat we het keer op keer ademloos in één ruk uitlezen en vooral kunnen blijven voorlezen aan onze kinderen en kindskinderen. Een ware bestseller... Misschien kan er iemand al ruimte reserveren in het Huis van de Toekomst voor deel twee...

(Elke gelijkenis met voornoemde of vervormde persoonsnamen berust op louter toeval, voor wie daar in gelooft)

Onlangs hebben Amarant en de Zorggroep West en Midden Brabant nader met elkaar kennismaking gemaakt tijdens een werkconferentie in het Land van Ooit.

Themacafé Regie over eigen leven

De werkgroep Levensbeschouwing regio Breda organiseert op woensdag 25 januari 2006 van 13.30 tot 17.00 uur een themacafé in samenwerking met St. Cupertino.

Samen met familie, cliënten, medewerkers en management willen we praten over wie of wat iemand wil met zijn/haar leven. Wat zijn mijn wensen? Wie bepaalt wat goed voor mij is? In hoeverre kan en mag ik mee beslissen?

Uitgaan van wensen van mensen is een mooi en te prijzen streven, maar roept tegelijkertijd ook veel vragen op. Als ouder, broer of zus, begeleider of manager wil je het beste voor je kind/client, maar het vergt ook veel. Loslaten, kansen zien en kansen grijpen, luisteren en ruimte geven, maar ook grenzen stellen.

Wie trekt er aan de touwtjes? Wie neemt de verantwoordelijkheid?

Genoeg stof tot praten.

Het themacafé wordt georganiseerd in gemeenschapshuis De Koe aan de Ambachtenlaan in Breda. U kunt nog aanmelden bij Anja Verbraak, pastor, telefoon (076) 596 75 19, e-mail: a.verbraak@amarant.nl, Paul Bakkers, clustermanager, telefoon (076) 596 75 37, e-mail: p.bakkers@amarant.nl of Dick de Kort, jobcoach, telefoon (076) 578 93 21, e-mail: d.dekort@amarant.nl.

Artilabo uitreiking K4 Award

Artilabo valt weer in de prijzen

De K4 Award is een wedstrijd die om de twee jaar wordt gehouden. Speciaal voor mensen met een verstandelijke beperking. Dit jaar was het met een thema "De ontdekking van de wereld" en dat was voor een aantal ateliers een reden om niet mee te doen vanwege de aversie tegen een thema en door tijdgebrek.

De expositie is in het Scheepvaartmuseum in Amsterdam, dat vonden we ook niet zo'n goede plaats als het Cobramuseum. Van Artilabo hebben drie mensen een prijs gewonnen: Ylonka Jaspers heeft een eervolle vermelding gekregen met haar schilderij "ontdekking dat dieren ook autistisch kunnen zijn". Olga Minderhout heeft de eerste prijs gewonnen met haar schilderij "de bakkerij". De jury was zeer lovend over haar werk. Guus Mentz heeft de tweede prijs gewonnen met zijn beeld "de vierkante Koeie kop", daarvan zei de jury dat hij een goed ontwikkeld 3-D bewustzijn heeft. De expositie Ontdekking van de wereld is t/m 5 februari 2006 te zien in het Scheepvaartmuseum in Amsterdam.

Ylona en Ylonka Jaspers

Bedevaart Lourdes 2006

Van 12 t/m 19 september 2006 sluit Amarant aan bij een bedevaart van de NLZ.

De kosten voor deze bedevaart zijn € 750,00 all in (excl. zakgeld). De reis is per trein met verblijf in hotel of zorghotel (voor degenen die bijzondere zorg nodig hebben). U kunt nog inschrijven tot 1 januari 2006. Inschrijvingen die na deze datum binnenkomen kunnen niet meer aangenomen worden. Ook meereizende familieleden moeten een inschrijfformulier invullen en terugsturen. Wilt u nog een inschrijfformulier ontvangen?

Bel of schrijf dan naar:

Reisburo Amarant, Bredaseweg 375, 5037 LD Tilburg. Telefoon (013) 465 22 46

COLOFON

Redactie: Wilma Graven, Louis Gijzen, Gerrit van Oorschot, Kees van der Spek, Thei Stoffels, Ilse van Dongen

Redactie-adres: Wilma Graven, Bredaseweg 570, 5036 NB Tilburg. Telefoon (013) 464 52 48 e-mail: pr@amarant.nl

Fotografie: Erald van der Aa, Breda, Jan Kuijs, Tilburg

Eindredactie: Ilse van Dongen, Tilburg

Opmaak en druk: Drukkerij Groels, Tilburg